

M-am născut în luna Mărțișorului și în anul în care Mihail Sadoveanu murea (1961), iar Édith Piaf își lansa nemuritorul șlagăr *Non, je ne regrette rien*. Trebuia să-mi aleg și o zi. Recunosc că nu mi-a fost greu, deoarece înaintea mea și-o arvunise și Einstein, deși, în afara celebrei formule $E=mc^2$, cunoștințele mele de fizică nu depășesc genunchiul broaștei. Barza m-a lăsat pe un *drum de praf* (Topraisar), tocmai în Dobrogea, departe de *pădurea nebună* (Teleorman) a părinților mei. Am dat apoi *izlazul pe apa neagră* (Cernavodă), dar n-a durat cine știe ce și m-am mutat în *turnul dintre măguri* (Turnu Măgurele). Dezlegarea la libertate din 1989 m-a adus în Cetatea lui Bucur, unde, de vreo trei decenii, îmi petrec vremea pe cobilița dreptății, glisând între capetele înșelătoarei cumpene, mereu atent la *culoarele și schemele de joc din câmpul tactic*.

Pe scurt, aceasta este biografia unui om care nu regretă nimic, cu excepția cărților nescrise încă.

Alt avion. Cel de întoarcere acasă. Greoi și trist. La aterizare, povestea se va fi sfârșit. Dar eroii lui vor continua să trăiască la fel de tineri și de frumoși. De celebri, dacă nu și mai și... Nemuritori !

Demult, Leonardo da Vinci, care avusese o revelație pe Monte Cecero (Muntele Lebedei), își nota în *Codice sul volo degli ucelli*: „Pasărea mare își va lua pentru prima oară zborul de pe spinarea Lebedei sale uriașe, umplând universul de uimire, umplând cu faima sa toate scrierile și aducând glorie eternă locului unde s-a născut“. Era în 1506 atunci la Fiesole, acolo unde voi poposi și eu, dar mai târziu, mult mai târziu, doar, doar voi găsi ceva din vraja aceea fast-prevestitoare. Îi eram dator cu neînsemnatul meu gest, fiindcă fără geniul davincian omul n-ar mai fi descoperit zborul. Închid ochii și văd cum *Basmul fotbalului* se ridică de pe spinarea glodului de țărână ce sunt și va porni în cele patru zări. O bucată de suflet cu aripi de cuvinte... (...)

„La voi nu există graniță între realitate și basm, asta e farmecul vostru, al oamenilor acestor ținuturi din Răsărit“, i se destăinuia cândva un apusean lui Virgil Gheorghiu. Nu la fel este și cartea aceasta, a unui condeier din Răsărit, rătăcit pe limanul subțire dintre realitate și vis? Tot ce contează însă e farmecul povestirii, atât și nimic mai mult! Și fiindcă „pe mine mă sperie timpul fără întâmplări și din cauza asta îmi fac mereu întâmplări“, am născocit *Basmul fotbalului*. Un basm început în vremea când se *întâmplase* să mă găsesc *frate* cu Marius... Nimereala asta m-a vindecat de *sperietura* tocmai recunoscută, așa că acum, la final, încalec pe șaua cuvântului scris și mă pregătesc să ies în arena cu... 100 000 de spectatori...

Marian Nazat

RAO CLASS

1

BASMUL FOTBALULUI

NĂSCOCIT ÎMPREUNĂ CU MARIUS MITRAN

MARIAN NAZAT

MARIAN NAZAT

BASMUL FOTBALULUI

NĂSCOCIT ÎMPREUNĂ CU MARIUS MITRAN

În definitiv, *Basmul fotbalului...* nu-i altceva decât omagiul închinat unui sport de-o fascinantă sminteală și emoție. Un elogiu adus unor idoli aproape dezbrăcați, în șorturi și tricouri, un fel de fahiri plecați de pe nenumăratele maidane ale planetei pentru a cuceri gloria. Cum s-a ajuns aici? Simplu, ne lămurește memorabil sud-americanul Eduardo Galeano, scriitorul atât de drag lui Marius Mitran. Așadar, „într-o zi, zeița vântului a sărutat piciorul omului, acel picior maltratat, disprețuit, iar din acel sărut s-a născut idolul fotbalului. S-a născut într-o casă de paie, o gheretă cu acoperiș de tinichea, și a intrat în lume agățându-se de o minge“. Și de atunci încoace, să vezi drăcie, lumea s-a întors cu fundu-n sus și a început ea însăși să se agațe de piciorul acestor idoli frumoși și bogați! Lor și puștiului de pe copertă le dedic cartea isprăvită acum, o merită cu prisosință, mai ales că ultimului i-am promis cândva că o să scriu un basm despre învolburata lui pasiune.

